

List 1/2025

BREZMADEŽNE

Militia Immaculatae

Marija ponudi Rajmundu (sv. Maksimilijanu) belo in rdečo krono

Romarji upanja tudi ob pogledu na Križanega

Gospodovo trpljenje se konča z naslednjimi besedami: Zapečatili so kamen (prim. Mt 27,66). Zdi se, da je vsega konec. Za Jezusove učence ta kamen predstavlja *končno postajo upanja*. Učitelja so križali, umorili na najbolj krut in ponižujoč način, obesili na sramotilno mučilno orodje zunaj mesta: javni polom, najslabši možni konec. Obup, ki je navdajal učence, nam danes ni povsem tuj. Tudi v nas se zgrinjajo temne misli in občutki razočaranja: zakaj toliko brezbriznosti do Boga? Zakaj toliko zla na svetu? Zakaj se neenakosti še naprej povečujejo in zakaj ne pride tako želeni mir? Zakaj smo tako navezani na vojno, na to, da drug drugemu škodujemo? In koliko pričakovanj se je razblinilo v srcu vsakega izmed nas, koliko razočaranj! In spet tisti občutek, da so bili pretekli časi boljši in da v svetu, morda celo v Cerkvi, stvari niso takšne, kot so bile nekoč ... Skratka, tudi danes se včasih zdi, da je upanje zapečaten pod skalo nezaupanja. Vsakega izmed vas vabim, da premislite: kje je tvoje upanje? Ali je tvoje upanje živo ali je zapečaten ali ga imaš v predalu, kot spomin? Ali te tvoje upanje žene naprej ali pa je romantičen spomin, kot da je nekaj, kar ne obstaja? Kje je danes v tem jubilejnem letu tvoje upanje?

V zavesti apostolov je ostala ena podoba: *križ*. Tam se je vse končalo. Tam je bil skoncentriran konec vsega. Toda kmalu zatem bodo prav v križu odkrili nov začetek. Dragi člani Vojske Brezmadežne, tako vzklije Božje upanje; rodi se in prerodi v črnih luknjah naših razočaranih pričakovanj; upanje, resnično upanje, pa nikoli ne razočara. Pomislimo prav na križ: iz najhujšega mučilnega orodja je Bog naredil največje znamenje ljubezni. Ta les smrti, ki je postal drevo življenja, nas spominja, da se Božji začetki pogosto začnejo tam, kjer so naši konci: na ta način Bog rad dela čudovite stvari. Torej *glejmo drevo križa, da bi v nas vzknilo upanje*: tista vsakdanja, tiha, ponižna krepost, ki nas ohranja pokonci in nam pomaga iti naprej. Brez upanja ni mogoče živeti. Pomislimo: kje je moje upanje? *Glejmo na drevo križa, da bi v nas vzknilo upanje*: da bi bili ozdravljeni žalosti. In kje je danes tvoje upanje? Potrebno je nekaj upanja, da bi bili ozdravljeni žalosti, zaradi katere smo bolni; da bi bili ozdravljeni grenkobe, s katero onesnažujemo Cerkev in svet. Poglejmo Križanega. In kaj vidimo? Vidimo Jezusa, ki je gol, Jezusa, ki je razgaljen, Jezusa, ki je ranjen, Jezusa, ki je mučen. Je tam konec vsega? Tam je naše upanje.

Poglejmo torej, kako se v teh dveh vidikih ponovno rodi upanje, za katerega se je zdelo, da je umrlo. Najprej vidimo Jezusa, ki je *razgaljen*: »Ko so ga križali, so si z žrebanjem razdelili njegova oblačila« (v. 35). Bog, ki je razgaljen: On, ki ima vse, dopusti, da mu vse vzamejo. Vendar pa je to ponižanje pot odrešenja. Bog tako premaga to, kar se vidi na zunaj. Mi se namreč težko

razgalimo, pokažemo v resnici: vedno jo skušamo prikriti, ker nam ni všeč; nadenemo si zunanost, ki jo iščemo in za katero skrbimo; nadenemo si maske, da bi se zakrinkali in se pokazali boljši, kot smo. Toda tako ne najdemo miru. Bog ljubi resnični obraz, ne tistega, ki je zamaskiran, naličen. In Jezus, ki so mu vzeli vse, nas spominja, da se upanje ponovno rodi, če smo to, kar smo v resnici, če opustimo dvoličnost, če se osvobodimo mirnega sobivanja s svojimi lažmi. To je tisto, kar potrebujemo: vrniti se k srcu, k bistvenemu, k preprostemu življenju, brez tolikih nepotrebnih stvari, ki so nadomestki za upanje. Danes, ko je vse zapleteno in smo v nevarnosti, da bi otopeli, potrebujemo preprostost, ponovno moramo odkriti vrednost treznosti, vrednost odpovedi, se očistiti tistega, kar onesnažuje srce in zaradi česar smo žalostni. Vsak izmed nas lahko pomisli na kakšno nekoristno stvar, ki se je lahko znebi, da bi ponovno našel samega sebe.

Še drugič usmerimo pogled na Križanega in vidimo Jezusa, *ki je ranjen*. Na križu vidimo žeblje, ki so prebodli njegove roke in noge ter odprto stran. Telesnim ranam se pridružijo še dušne: kakšno trpljenje! Jezus je sam: izdali, izročili in zatajili so ga njegovi prijatelji, celo učenci; verske in civilne oblasti so ga obsodile, izobčile; Jezus občuti celo, da ga je Bog zapustil (prim. v. 46). Na križu se poleg tega pojavi tudi razlog za obsodbo: »Ta je Jezus: judovski kralj« (v. 37). Gre za zasmehovanje: On, ki je pobegnil, ko so ga hoteli postaviti za kralja (prim. Jn 6,15), je obsojen, ker se je sam postavil za kralja; čeprav ni storil nobenega zločina, je postavljen med dva hudodelca in namesto njega so raje izpustili nasilnega Baraba (prim. Mt 27,15-21). Skratka, Jezus je ranjen na telesu in duši. Sprašujem se: kako to pomaga našemu upanju? Jezus, ki je gol, vse mu je bilo odvzeto: kaj to pomeni za moje upanje, kako mi pomaga?

Tudi mi smo ranjeni: kdo v življenju ni ranjen? In velikokrat rane skrivamo zaradi sramu. Kdo ne nosi brazgotin preteklih odločitev, nesporazumov, bolečin, ki ostajajo v nas in jih je težko premagati? Pa tudi krivic, ostrih besed in neusmiljenih sodb? Bog pred našimi očmi ne skriva ran, ki so prebodle njegovo telo in dušo. Pokaže jih, da bi nam pokazal, da se ob veliki noči lahko odpre nov prehod: iz svojih ran narediti luknje *svetlobe*. Pomisli na svoje rane, na tiste, za katere veš samo ti, ki jih ima vsakdo skrite v svojem srcu. In glej Gospoda. In videl boš, kako iz teh ran prihajajo luknje svetlobe. Jezus se na križu ne pritožuje, ljubi. Ljubi in odpušča tistim, ki ga ranijo (prim. Lk 23,34). Tako spreminja zlo v dobro, tako spreminja in preoblikuje bolečino v ljubezen.

Dragi člani Vojske Brezmadežne, gre za to, kaj storiti s svojimi ranami. Z majhnimi, velikimi, s tistimi, ki bodo na mojem telesu, na moji duši vedno pustile pečat. Kaj storim jaz s svojimi ranami? Kaj storiš ti s svojimi rana-

mi? Lahko jih pustim, da se okužijo v zamerah, v žalosti, ali pa jih pridružim Jezusovim, da bodo tudi moje rane postale svetle. Naše rane lahko postanejo vir upanja, ko namesto, da bi se smilili samim sebi ali jih skrivali, obrišemo solze drugih; ko namesto da bi gojili zamero zaradi tega, kar nam je bilo odvzeto, poskrbimo za to, kar manjka drugim; ko se namesto da bi se ukvarjali sami s seboj, sklonimo k tistim, ki trpijo; ko namesto da bi bili žejni ljubezni zase, gasimo žejo tistih, ki nas potrebujejo. Kajti le če nehamo misliti nase, ponovno najdemo sami sebe. Če pa bomo še naprej mislili nase, se ne bomo več našli. Ali pa gledam rane drugih in hodim z ranjeno izkušnjo lastnega življenja, da bi zdravil, da bi pomagal drugim? To je današnji izziv za vse vas, za vsakega izmed nas. Naj nam Gospod pomaga iti naprej.

p. Milan Kos

Trpljenje postane vir zasluženja

Imeti moramo veliko potrpljenja in zaupanja v Brezmadežno ter v težavah in v trpljenju moramo veliko moliti. Ali klicati njeno sladko ime »Marija« ali zmoliti »Zdrava Marija!« V težkih in resnih primerih ne bo škodoval tudi del rožnega venca. Tako se vsaka težava spremeni in vsako trpljenje postane vir zasluženja.

sv. Maksimilijan Kolbe

*Spominska soba kjer je sv. Maksimilijan ustanovil
Vojsko Brezmadežne*

Spoštovani člani Vojske Brezmadežne, v tem svetem letu naše molitveno življenje še poglobimo. Brez molitve se bo naša vera posušila, naše upanje ugasnilo. Potrebna je vsakodnevna molitev, čas posvečen Bogu na način, da bo Gospod lahko vstopil v naš čas, v naše življenje. Molimo za našo domovino, za dobre in zdrave družine, za nove duhovne poklice in darujmo svoje žrtve v ta namen. Naj nam ostaneta vzornika in priprošnjika Brezmadežna in sv. Maksimilijan Kolbe.

Naj vas vstali Kristus okrepi v upanju in veselju!